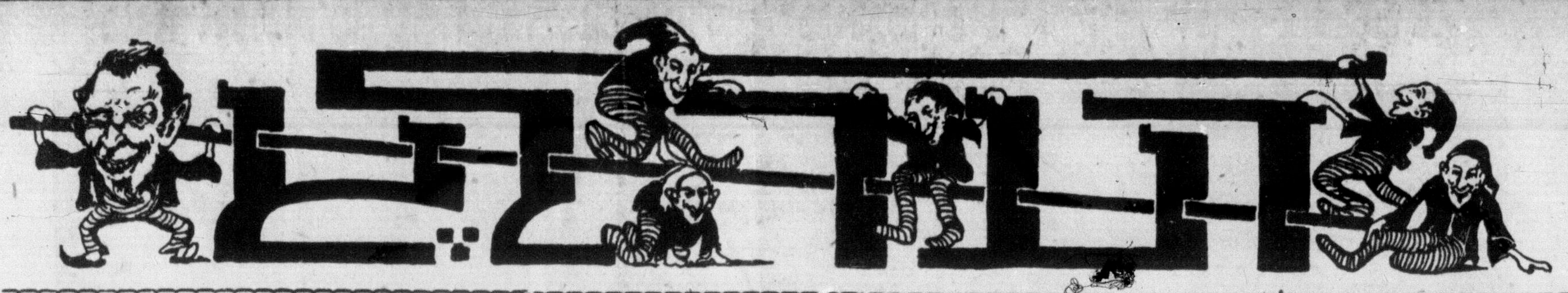

שפריצען

פון יהושע זינגער

אויף קאלעדזש סטריט איז דא א אידישער רעסטאראן, און נעקסט־דאר פון איהם א אידישער דענטיסט.

נו, האבען זיך ביידע שכנים צו־קוילעט, צוליעב די עלעקשאנס.

געהט דער דענטיסט און שטעלט אריין אין ווינדאו א סיין מיט גרויסע בוכשטאבען:

מיר שארפען ציינער, צו קענען איינבייסען הארטע סטייקס.

* * *

אויף א ניי־יאהר באל, איז איין מיי־דעל געגאנגען אין אביסעל א צו־קורצע דרעס. אן אלטע פרומע אידישע פרוי, האט איהר דערפאר אויסגערעדט:

"איך גלויב, אז דו וואלסט געכאפט פון דיין מאמען א שעהנעם חלק, ווען זי זעהט דיר אין דער דרעס!"

"אה, געוויס, וואלט איך געכאפט פון מיין מאמע א שעהנעם חלק, ווען זי זעהט מיר אין דער דרעס", האט די מיידעל גע־לאכט, "ווייל עס איז איהר דרעס!"

* * *

ריידען צוויי ביזנעס־לייט:

"די צייט איז יעצט אזוי שרעקליך, אז דו קענסט ניט געטרויען א דאלאר, אפילו דיין בעסטען פריינד."

"און וואס נאך ערגער," זאגט דער אנדערער, "אז אפילו דיין בעסטער פריינד, וויל דיר ניט געטרויען א דאלאר!"

* * *

א יונגער אידישער דאקטאר, זאגט צו מיר: אייער 'זשורנאל' דרוקט ניט קיין אינטערעסאנטע ארטיקלען, און וויזט מיר אן, אויף א קעפעל פון אן ארטיקעל, וואס הייסט: "וואס צו טאן ביז דער דאקטאר קומט".

"אה, עס פארדריסט אייך," זאג איך, ווייל איהר גלויבט אז אזא מין ארטיקעל, וועט פאראורזאכען דאס מענשען זאלען זיך אליין היילען און ניט רופען קיין דאקטאר".

"אה, ניין, ניט דאס. דעם ארטיקעל וואס איך האב געוואלט דער "זשורנאל" זאל שרייבען איז: "וואס צו טאן ביז דער פאציענט קומט"!

* * *

"וואס איז דער בעסטער באווייז, אז דעם פארגאנגענעם יאהר, האבען מיר אין אמעריקא איבערגעלעבט א שרעקליכען קריזיס? האט געפרעגט א סענאטאר.

דער בעסטער בעוויז, ווי מיר דער־קען איז, דאס וואס אלע באוואוסטע פילם אקטריסעס, האבען דעם פארגאנגענעם יאהר בלויז חתונה געהאט צו איין מאל!

* * *

איך באק פאר דיר, איך קאך פאר דיר, און וואס האב איך? גארנישט! — האט אויסגעשריען די פרוי.

"ביסט גליקליך, וואס דו האסט גאר־נישט!" האט אויסגעשריען דער מאן, "איך האב א קראנקען מאגען!"

* * *

ביי דעם קארסטאפ קארנער דאנדעס און ספעדיינא, האט זיך זעהר א פעטע ליידי, געמאטערט ארויפצוגעהן אויף דער קאר און האט ניט געקענט.

א מאן, וואס איז געשטאנען דערביי, האט קוקענדיג ווי די פעטע ליידי ארבייט נעבאך שווער ארויפצוגעהן אויף דער קאר, זיך הארציג צולאכט.

די ליידי איז אין כעס געווארען און אויסגעשריגען:

"ווען דו וואלסט נאר געווען א העלפט פון א מאן, וואלסטו ניט געלאכט, נאר בעסער מיר געהאלפען ארויף אויף דער קאר!"

זאגט דער מאן צו איהר:

"ווען דו וואלסט נאר געווען א העלפט פון א פרוי, וואלסטו פארשפארט מען זאל דיר העלפען, נאר וואלסט געקאנט אליין ארויף!"

* * *

רייכער אדעלמאן: דערפאר ווייל איהר זענט אזא עהרליכער מאן, און אליין געבראכט דעם טייערען זייגער, וואס איך האב פארלארען, שענק איך אייך איהם. עני דזשולער, צו וועלכען איהר וועט נאר אריינגעהן, וועט אייך געבען פאר איהם פינף־און־זיבעציג דאלאר.

עהרליכער געפינער: א נעכטיגער טאג! איך בין מיט איהם אוים געווען האלב טאראנטא, קיינער וויל איהם אין האנט ניט נעהמען!

* * *

דער פרעזידענט פון אונזער קאנגרע־גיישאן תפארת אנשי לעכאוויטש, איז ניט פאר אייך געראכט, טויב ווי די וואנט.

היינטיגען זונטאג האבען מיר גע־האלטען א מיטינג, צוזאמען מיט אונזער לײדיס אוקזילערי, וועגען א וויכטיגער זאך.

נאכ'ן מיטינג פרעגט אונזער טוי־בער קאנגרעגיישאן פרעזידענט, ביי דער סעקרעטארין פון דער לײדיס אוקזילערי:

"איהר געהט פון דאנען צום קאנ־צערט, מיסיס גרינשפאן?"

"אה, ניין, מיסטער קיאסקי, איך בין מיער, איך געה גלייך אין בעט."

"נעהט, נעהט," זאגט דער טויבער פרעזידענט, "אט גלייך ווי איך כאפ נאר מיט עפעס אביסעל איבער די הארץ, קום איך אויך גלייך אהין!"

רוסישע און אמעריקאנער פעלדשערס

א זעהר אינטעליגענטע און פיעל־באלעזענע לעזערין, וועלכע איז ניט לאנג צוריק אנטלאפען פון באלשעוויסטישען "גן עדן" פרעגט אונז פארוואס אמערי־קא האט בלויז דאקטוירים און ניט קיין פעלדשערס ווי אין רוסלאנד.

אונזער ענטפער איז, ערשטענס, זע־נען א גרויסע טייל פון אונזערע היגע דאקטוירים רעגעלע פעלדשערס... און צווייטענס, האבען מיר פלענטי פעל־שערס אין אמעריקא און אז איהר וועט זיין לאנג גענוג דא אין לאנד וועט איהר זיך באקענען מיט זיי...

דערוויל וועל איך אייך געבען א צעטעל פון זיי:

געלד פעלשער.
גאלד פעלשער.
ציין פעלשער.
יאהרען פעלשער.
נדן פעלשער.
גאט פעלשער.
תורה פעלשער.
קארטען פעלשער.
לעבען פעלשער.
מילך פעלשער.
כשרות פעלשער.
פרינציפען פעלשער.
וויסקי פעלשער.
שפייז פעלשער.
טשעק פעלשער.
דזשענעראל פעלשער.
א וועלט מיט פעלשער...

רוה

זוכסט מענש רוה,
רוה אין לעבען
איז ניטא . . .
רוה איז אומרוה,
אומרוה רוה.
אומרוה דארט
אומרוה דא.
רוה איז דארט
וואו דו, מענש,
ביזט ניטא . . .

שטילקייט און שטורם

יא, איך ליעב דיך,
און וועל דיך ליבען, —
דאס געזאגט דיר
האב איך אפט שוין
אין דער שטיל.
אבער דו ווילסט
איך זאל דיר
דאס זאגען
מיט שטורם דונער
און געבריל.

דו און ער?

פון א. ז.

(א געגראמטע פראגע)

דו יונג,
ער אלט,
ער טראגט
א זילבער
קרוין,
דו א קרוין
פון גאלד,
און דאך
האט איהר
זיך האלד...?
וואנדערט
איהר אום
אין שטאדט
אין פעלד,
איהר שלאפט
ביידאמען
אין איין געצעלט,
וואונדערט זיך
די וועלט
און זי פרעגט —
וואס איז
די קראפט
וואס אייך
באהעפט,
און האט
די קראפט
א האפט...?
איז די קראפט
דאס, וואס ער
איז פארליעבט
אין דיין קונסט,
טאנץ, געזאנג
און דו
איז זיין וויזהייט,
אין זיין
געדאנק?
— וואס מיר
געדאנק,
קונסט, געזאנג,
גער זאגט
דער וועלט
ער איז פארליעבט
אין מיין פלייש,
איך — אין
זיין געלט . . .

א באד

(הומארעסקע פון סאוויעטישען לעבען.)

פון מ. זאטשענקא.

מען שמועסט, אז אין אמעריקע זענען די בעדער אויסגעצייכענטע. דארט, למשל, קומט זיך אריין א בירגער, ווארפט אריין די וועש אין א באזונדערען קעסטעל, און פון גנובות איז ניטא וואס צו רעדען. א נומער וועט ער אפילו ניט נעמען.

נו, ס'קאן זיין, אז אן אנדער אומ־רואיגער אמעריקאנער וועט א זאג טאן:

— לוק אאוט! — דאס הייסט — גיב אכטונג!

דאס און מער נישט.

יואשט זיך אפ דער אמעריקאנער, קומט אויף צוריק, טראגט מען אים צו ריינע וועש — געוואשענע, געפרעסטע, די סקארפעטען פארנייט, פארלאטעט.

ס'הייסט — חי געלעבט!

ביי אונז זענען די בעדער אויך נישקשה, אבער ערגער. כאטש וואשען קען מען זיך אויך.

ביי אונז איז נאר א צרה מיט די נומערען.

דעם פאריגען שבת בין איך אוועק אין באד (איך וועל דאך ניט פארען קיין אמעריקע, טראכט איך מיר), — גיט מען מיר דארט צוויי נומערען, איינעם פאר די וועש, דעם אנדערען פאר'ן מאנטעל און היטעל.

אבער א נאקעטער מענש, וואו זאל איך אהינטאן די נומערען?

דעם אמת זאגענדיג — נישטא וואו, נישטא קיין קעשענעס ארום בויך און פיס. אן אפקומעניש מיט די נומערען, איך וועל עס דאך צו דער מארדע ניט צובינדען.

האב איך זיך צוגעבונדען אויף די פיס צו איין נומער, כ'זאל אויף איין מאל ניט פארלירען. איך בין אריין אין באד.

די נומערען פאטשען זיך אן די פיס, נודנע צו געהן. געהן אבער דארף מען, ווייל א שעפעל דארף מען האבען. און וואס פאר א וואשען זיך אן א שעפעל?

זוך איך מיר א שעפעל, איך זעה, איינער וואשט זיך אין דריי שעפעלאך. אין איינעם שטעהט ער, אין צווייטען זייפט ער דעם קאפ און די דריטע שעפעל האלט ער צו מיט דער לינקער האנט, מען זאל ניט צו'לקחנ'ען. האב איך א ציה געטאן דאס דריטע שעפעל, געוואלט אגב אורחא, עס פאר זיך צונעמען, לאזט אבער ניט דער בירגער.

— וואס גנב'עסטו עס, — זאגט ער, — פרעמדע שעפעלאך! איך וועל דיר פארפארען מיט'ן שעפעל אין די אויגען, וועסט זיך ניט דערהפרייען.

ענטפער איך:

— ס'איז ניט דער צארישער רעזשים, — מיט שעפעלאך זיך צו שלאגען. גע־הערט וואס פאר אן ענאאיזם! אויך אנ־דערע דארפען זיך וואשען, — זאג איך, — ס'איז דאך ניט אין טעאטער.

ער האט אבער, במחילה, מיט'ן הינ־טען אומגעקערט און וואשט זיך. איך וועל דאך ניט שטעהן, טראכט איך מיר, איבער זיין נשמה. איצט וועט ער אויף צו־להכעיס זיך דריי טעג וואשען.

אין א שעה ארום זעה איך עפעס. איך געה ווייטער.

א פעמערל האט זיך פארקוקט, ארויסגעלאזען פון האנט דאס שעפעל, צי ער האט זיך נאך זייף איינגעבויגען, אדער אפשר אזוי פארביינקט — איך ווייס ניט. האב איך זיך מיר דאס שעפעל צוגענומען.

א שעפעל איז שוין דא, איז אבער ניטא וואו זיך צו זעצען. און שטעהענדיג זיך וואשען — וואס פאר א וואשען איז דאס? אן אפקומעניש מער ניט. גוט. איך שטעה, האלט דאס שעפעל אין האנט און וואש זיך.

און ארום, — טאטע, פאטער, וואשט מען אויפ'ן ריכטיגען אופן. איינער וואשט די הויזען, א צווייטער רייבט די אונטער־הויזען. דער דריטער דרעהט נאך עפעס. נאר וואס, לאמיר זאגען, האסטו זיך אויס־געוואשען און ווייטער שמוציג. זיי שפרי־צען זיך די טייוואלים, און דער טומעל איז אזוי גרויס פון דער וועשעריי — אז עס ווילט זיך שוין גארנישט וואשען. הערסט אפילו ניט וואס דו רייבסט די זייף, אן אפקומעניש.

כאפט זיי דער וואטע מאכער — טראכט איך מיר. איך וועל זיך שוין אין דער היים דערוואשען. איך געה אין פאר־דער צימער. לויט'ן נומער גיט מען מיר ארויס די וועש.

איך קוק זיך מיר איין — אלעס מיי־נע, די הויזען זענען אבער ניט מיינע.

— בירגער, — זאג איך — אין מיינע איז א לעכעל געווען אט דא און אויף די, איז זי גאר אין אן אנדער ארט.

זאגט אבער דער בעדער:

— מיר — זאגט ער, — זענען ניט געשטעלט געווארען אויף לעכלאך צו הי־טען. דאס איז ניט אין טעאטער — זאגט ער.

גוט. איך ציה ארויף די הויזען און איך געה נאכ'ן מאנטעל. גיט מען מיר אבער דעם מאנטעל ניט ארויס — א נו־מער פאדערט מען. און דעם נומער האב איך אויפ'ן פוס פארגעסען. פארפאלען, מען דארף זיך אויסטאן. אראפגעצויגען די הויזען, איך זוך דעם נומער — ניטא קיין נומער. דאס שטריקעל איז טאקע אויפ'ן פוס, אבער דאס פאפירעל איז ניטא. עס האט זיך אראפגעוואשען דאס פאפירעל. איך דערלאנג דעם בעדער דאס שטריקעל — וויל ער ניט. — לויט'ן שטריקעל, — זאגט ער — גיב איך ניט ארויס. אויף אזא אופן — זאגט ער — וועט זיך יעדער בירגער אפשניידען שטריקלאך, אז קיין מאנטלען וועט ניט קלעקען.ווארט — זאגט ער — ביז דער עולם וועט זיך פאנאנדערגעהן — און איך וועל אייך געבען וואס עס וועט בלייבען.

זאג איך:

ברודערעל, און טאמער בלייבט גאר איבער א שמאטע? עס איז דאך ניט אין טעאטער — זאג איך — גיט ארויס לויט די סמנים.

איין קעשענע זאג איך איז צוריסען, די אויבערשטע קנעפלאך זענען פאראן, די אונטערשטע זענען ניטא.

פארט ארויסגעגעבען און דאס שטרי־קעל ניט גענומען.

זיך אנגעטאן, און גאס ארויסגעגאנ־גען. פלוצלונג האב איך זיך דערמאנט: די זייף פארגעסען. זיך ווידער אומגע־קערט. לאזט מען אבער אין מאנטעל ניט אריין. — טו זיך אוים — זאגען זיי.

זאג איך:

— בירגער, איך וועל זיך דאך ניט אויסטאן צום דריטען מאל. עס איז דאך ניט אין טעאטער — זאג איך. — גיט כאטש ארויס וויפיעל עס קאסט די זייף.

— מען גיט ניט — דארף מען ניט. אוועק אן זייף.

דער לעזער קען געוויס נייגעריג זיין צו וויסען וועלכע באד דאס איז? וואו? דער אדרעס?

וועלכע באד? — פון די געוועהנלי־כע.

וואס פאר פינף קאפיקעס.

אידיש פון ה. ד—ן.

פרעגט דער איד אן אלטע קשיא

פון אבעלע.

"למה רגשו גוים?
פארוואס בצארנען אזוי
אויף אונז די פעלקער?
אן אלטע קשיא,
עלטער נאך פון רש"י...
זיי צארנען געגען
רב ישראל און כל ישראל,
דעם יחיד און דעם קהל
פון אייביג אן,
פון אלע מאל...
"פארוואס? פאר וועו? —
פרעגט איהר רב איד,
פרעגט בעסער,
פארוואס ניט...
פאר אלעם און פאר גאר ניט,
פאר וואס מען מעג
און פאר וואס מען טאר ניט...
פאר געבען זיי א
דריי־איין־גאט
און אליין בלייבען ביי "אחד"...
ווייל מיר זענען ארים,
און ווייל מיר זענען רייך,
ווייל מיר האבען ניט קיין לאנד,
און ווייל מיר ווילען זיין
מיט פעלקער גלייך....
ווייל מיר פיהרען זיך ווי קנעכט
און ווייל מיר ווילען אונזער רעכט...
ווייל מיר שטעלען
אלץ אין קאן
און ווייל מיר קריגען
אויבען אן...
ווייל מיר לעבען אפגעזונדערט
אליין אין אונזער געטא נעסט,
און ווייל מיר קריכען דארט
וואו מיר זענען פארבעטען ניט
אלס געסט . . .
אויף אונז זיי צארנען,
אויף אונז זיי ברענען, רב רפאל,
אויף מיר און אייך, אויף גאנץ
ישראל . . .
און ווי הפליך זיי אונז האסען,
אלע גרופען, שיכטען, אלע קלאסען...
"פארוואס? פאר וועו?"
ווייל מיר האבען אייך באנקירען
און פעדלער וואס קלאפען אין
זייערע טירען . . .
ווייל מיר האנדלען אויך מיט סחורה,
און ווייל מיר לערנען ערנסט תורה...
ווייל מיר געבען מוזען מיר כאבאר,
און ווייל מיר בויגען אפט די קאפ
פאר'ן הערשער און פאר'ן האר...
ווייל מיר זענען אסימילאנטען,
פאטריאטען, אדיוטאנטען...
ווייל מיר זענען ארטאדאקסען,
רעפארמער, אטעאיסטען,
ציוניסטען, שאוויניסטען,
סאציאליסטען, קאמוניסטען.
ווייל מיר זענען "טרוימער פון דער
געטא",
קעניג פון די שנררים, "באנטשע
שוויינ".
הארט ווי שטאל און ווייך ווי טייג...
ווייל מיר זענען ראטשילדס,
בראדסקים,
איינשטיינס, טראצקים...
האסען צארנען, זיי מוזען צארנען,
זיי מוזען קעהרען וועלטען,
יעדער בלק מוז אידען שעלטען . . .
צו עפענען געשעפטען . . .

א כינטעל טעאטער וויצען

באזאלצען, צוגעפעפערט און איבערגעגעבען צום דרוק

פון חיים טויבער.

ווערטעס פובליקום איין מענטש

אין טעאטער זיצט איין מענש און דער אקטיאר, דער סטאר קומט ארויס האלטען א ספיטש: "ווערטעס פובליקום איין מענטש. ס'טוט מיר זעהר לייד וואס מיר מוזען אפרופען די היינטיגע פארשטעלונג, ווייל איר פארשטייט אליין, ווערטעס פובליקום איין מענטש, אז מיר קענען פאר אזא קליין פובליקום ניט שפי־לען. אבער אונז פרייט וואס כאטש איין מענש האט פארשטאנען אפצושאצען אונזער טאלאנט און איז געקומען אין טעאטער באוואונדערען אונזער קונסט. דערפאר דאנק איך אייך ווערטעס פובלי־קום איין מענטש".

רופט זיך אן דער מענטש: — "וואס האקט איר מיר א טשייניק — איך בין ניט געקומען באוואונדערען אייער־טאלאנט. איך בין דער דזשעניטאר און איך ווארט איר זאלט אוועקגעהן איך זאל צומאכען דאס טעאטער.

א איד האט ליעב צו געבען עצות

אין סטענדערד טעאטער קומט אנר מעלט א איד און זאגט, ער דארף נויטיג זעהן דעם מענעדזשער פון טעאטער, מר. עקסלער. דער מענעדזשער פונ'ם סטענ־דערד טעאטער בעט אריין דעם אידען צו זיך אין אפיס און פרעגט אים וואס ער פארלאנגט.

א י ד: — איך קען אייך געבען אן עצה ווי אזוי איר זאלט שטענדיג האבען אן אנגעפאקט טעאטער.

ע ק ס ל ע ר: — אדרבא, לאמיך הערען! זיצט.

א י ד: — (זעצט זיך) הערט זשע מיך אויס, מר. עקסלער! ביי א בע־נעפיט פארשטעלונג ווען דאס טעאטער איז ביי אייך געפאקט מיט מענשען, פארשליסט אלע טירען און לאזט קיינעם ניט אהיים געהן... וועט איר זיין זיכער אז איר האט אלע מאל א געפאקט טע־אטער...

צו די וואס ווילען גיין אומזיסט אין טעאטער

מיר האבען אן עצה פאר אייך, פעס־עמיסטען.

ווען איר ווילט גיין אומזיסט אין וועלכען טעאטער איר ווילט נאר אליין, פרעגט ניט נאר קיינעם. קומט צוגיין אין טעאטער, גייט צו צום מענעדזשער און זאגט אים: — מר., איך וויל גיין אומ־זיסט אין טעאטער, גיט מיר א פעס. איך בין א פעס'עמיסט.

אז דער מענעדזשער וועט אייך ניט אריינלאזען וועט איהר האבען געגאנגען א ו מ ז י ס ט.

דער „פאלקאוניס"

(במקום פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

"קלעמענטי אפאנאסיעוויטש" —
זיין נאמען פון דער היים איז,
נאר פון זיין אלטען שטאלץ זענען
געבליבען איהם חלומות...

אין דרויסען פון א קאבארע,
דא ערגעץ ווייט אין "דרום"
עמפפאנגט ער ווי א שווייצאר, געסט,
אין אלטען אוניפארם...

ער בויגט פאר זיי אין דרייען זיך,
אבי א "טיפ" צו קריגען,
און זאגט "דאבראַ פאשאלאוואט!"
מיט א קאזאצקען ניגון.

ווער ווייסט צי צווישען זיינע געסט,
וואס ווארפען איהם מטבעות
געפינט זיך א מאל א איד,
וואס האט געטראגען פאות?

דעם "אומריינעם" אמאל וואלט ער,
צום שוועל ניט צוגעלאזען
און וואלט אויף איהם די הינט פון קייט
די בייזע אפגעלאזען . . .

נאר היינט ווען ער איז פון זיין "נעסט"
שוין דרייצעהן יאהר פארטריבען,
איז ער א פרעמדער און מוז אויך
פארהאסטע "זשידעס" ליבען . . .

"קלעמענטי אפאנאסיעוויטש" —
ווען האט געקענט ער טראכטען,
אז ער וועט פאר א שטיקעל ברויט
אין דרויסען שטעהן און שמאכטען!

אין יענע צייטען גליקליכע,
ווען "יונקערס" אין מונדירען
פון צווייטען טראטואר דעם העלד,
אזש פלעגען סאלוטירען.

ווען ער אין "יאר" נאך האלבע נאכט
פלעגט הוליען מיט ציגיינער,
און דער ארקעסטער מיט'ן באר
געווען איז דאמאלסט זיינער.

ווען הונדערטער געפלויגען פאר
שאמפאניער און פארגעניגען,
אויף אלע בענק און טיש זענען
גאר ממש ווי די פליגען.

און קעלנער זיין "וויסאקא־
בלאגאראדיעס" באפעהלען,
געלעזען האבען פון א וואונק,
איהם צו צופרידענשטעלען.

און פאליציי "פאד־קאזיריאק"
איז פאר זיין בילד געשטאנען, —
און זיך געמאכט ניט־זעהענדיג,
זיין ווילדקייט איז ראמאנען . . .

ווער האט געקענט דאן חלומ'ען,
אז ס'וועט דער שטאלץ דעם שררה'ס
צובראכען ווערען אין דער פרעמד,
פון נויט און גרויסע צרות? —

דער זייגער שלאגט שוין "דריי" ביינאכט
אין דרויסען — קאלט און פינסטער,
און עס הערט זיך ניט פון נייע געסט
קיין שאראך מעהר קיין מינדסטער.

קלעמענטי אפאנאסיעוויטש,
א מיעדער אויף א טרעפעל
שוין שפארט־זיך־צו און גלייך
פארווארפט
זיין שווערען גרויען קעפעל . . .

אט חלומ'ט פון די שלאכטען ער,
ביי יאראסלאוו די הייסע,
ווען ער געווארען "קאמאנדיר",
איז נאך די זיגען גרויסע.

און ס'האט דער צאר איהם אנגעטאן
דעם ארדען פון "סאנט־אנא",
און אך, ווי יעדער אפיצער,
איז איהם געווען מקנא . . .

און שפעטער ווען ער־אין שפיטאל,
פארוואונדעט איז געלעגען,
האט דער "וועליקי קניאז" געבראכט
איהם א מעדאל אנטקעגען . . .

דער "גענעראלסקי־טשין" האט איהם
געשמייכעלט פון דער ווייטען . . .
נאר פלוצלונג קומט דער טייוועל אן,
און ברענגט גאר נייע צייטען . . .

קיין סטאמבול מיט'ן לעבען קוים
קלעמענטי איז אנטלאפען
און די מעדאלען גלייך פארזעצט,
פאר "בורא פרי הגפן" . . .

אין "גלות" האבען איהם געטרייסט
דער שטאב מיט גענעראלען,
אז אין א פאר חדשים נאך
די "רויטע" וועלען פאלען.

ער האט געווארט א יאהר און צוויי,
און דריי, און פינף, און זיבען —
צו ארבייט אין א רעסטאראן,
האט איהם די נויט געטריבען.

און א "קניאגיניע" פון א קלוב
קיין ניו־יארק איז געפאהרען,
און מיטגענומען אויך אהין
דעם קעלנער מיט די "שפארען"...

א "מי שברך" מאכט דערביי
דעם בינטעל באלשעוויקעס,
קלעמענטיע אפאנאסיעוויטש,
און וואכעדיג זיין בליק איז...

ער זעהט פאר זיך דעם העלען טאג,
וואס ברענגט איהם נייע קרעפטען
ער זעהט דער עולם לויפט אין גאס,
צו עפענען געשעפטען . . .

עס שטעהט פאר איהם דער מענעדזשער
פארקעמט און אויסגעשייערט —
און זאגט דעם "בלאגאראדיע":
"איהר זייט פון דזשאב געפייערט!"

דערשראקען שטעלט זיך אויף די פיס,
דער העלט אין אוניפארם,
און ווידער בויגט אין דרייען זיך,
פאר זיין באס ווי א ווארים . . .

ווערעקינדס בעל חוב

ווערעקינד איז אמאל געזעסען מיט א צווייטען דייטשען דיכטער האן אין א בערלינער קאפע־הויז און ווי געוועהנליך ביי דיכטער, ניט געהאט פארוואס צו באַ־שטעלען א נאכטמאל.

צופעליג איז אהין אריינגעקומען א רייכער קונסט מעצענאט, קאנענדיג זיינע לייט, האט ער זיך צוגעזעצט צו זיי און באשטעלט פאר זיי אן עסען. ביים צאלען נישט וועלענדיג קאמפראמיטירען די דיכ־טער פאר'ן קעלנער, האט ער ארויסגע־נומען דעם טייסטער און געזאגט:

— איך, הער האן בין איך שולדיג צען מארק — און אייך הער ווערעקינד אויך צעהן.

— פארדאן — רופט זיך אפ ווערע־קינד — מיר זענט איהר שולדיג צוואנ־ציג.